

คอลัมน์ “คำชี้ขาดความเห็นแย้ง”

รวบรวมโดย ส่วนตรวจสอบสำนวนคดีอุทธรณ์และฎีกา สำนักงานกฎหมายและคดี

ความผิดฐาน ร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต และไม่มีเหตุสมควร

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๗ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง จำเลยกับพวกร่วมกันมีอาวุธปืนพกไม่ทราบขนาด จำนวน ๑ กระบอก ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับ กับมีกระสุนปืนขนาด ๙ มิลลิเมตร จำนวนหลายนัด ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ร่วมกันพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวติดตัวไปบริเวณแฟลตการเคหะแห่งชาติ ซึ่งเป็นเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุสมควร ทั้งไม่เป็นกรณีที่ต้องมีอาวุธปืนติดตัวและไม่ได้รับการยกเว้น และร่วมกันเจตนาฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวยิงประทุษร้ายนาย ธ. ผู้ตายหลายคนตามร่างกายหลายแห่งจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๒๔๘, ๒๔๙, ๓๗/๑ และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔, ๗, ๘ ทวิ, ๓๒, ๓๒ ทวิ

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้น พิพากษาลงโทษประหารชีวิตจำเลยและให้รับของกลาง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ เนื่องจากเห็นว่าพยานที่โจทก์นำเข้าสู่มีข้อพิรุธสงสัยหลายจุด เมื่อพยานโจทก์มีข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งหลายประการทั้งเรื่องจำนวนคนร้ายที่ก่อเหตุ ไม่มีการระบุว่าจำเลยคือคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงในชั้นสอบสวนตั้งแต่แรก ไม่มีการชี้ภาพจำเลยเป็นคนร้ายแต่กลับชี้ภาพนาย อ. การสืบสวนได้ความจากทางสายลับซึ่งไม่มีความแน่นอนว่ามีอยู่จริงหรือไม่ อย่างไร พยานโจทก์และโจทก์ร่วมยังมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดที่ร้ายแรงเช่นนี้หรือไม่ เห็นควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง ที่ศาลชั้นต้นพิพากษามานั้น ศาลอุทธรณ์ไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยฟังขึ้น

พนักงานอัยการ มีคำสั่งไม่ฎีกา

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้ว ยังไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่งไม่ฎีกาของพนักงานอัยการ ด้วยเหตุผลดังนี้

๑. คดีนี้โจทก์มีนาย ป. นาย ก. นาย ข. และนางสาว พ. เป็นประจักษ์พยานผู้อยู่ในเหตุการณ์ร่วมกับผู้ตายตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุ จนกระทั่งไปมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับกลุ่มของนาย บ. ที่สถานบริการ ว. และเดินทางกลับมายังที่เกิดเหตุ และอยู่ด้วยในขณะที่คนร้ายใช้อาวุธปืนยิงนาย ธ. ผู้ตาย เข้าเปิกความต่อศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำเบิกความของนาย ป. และนาย ก. ที่เบิกความยืนยันไว้อย่างหนักแน่นว่าจำเลยคือคนร้ายที่เป็นผู้ใช้

อาวุธปืนยิงนาย ธ. ผู้ตาย โดยเหตุที่สามารถจดจำหน้าคนร้ายได้อย่างแม่นยำ เนื่องจากพยานได้เห็นหน้าคนร้ายในระยะประชิดจากการที่ได้พบคนร้ายซึ่งเดินสวนทางลงมาที่บริเวณบันไดทางขึ้น และก่อนที่คนร้ายจะใช้ปืนยิงผู้ตาย คนร้ายได้ใช้อาวุธปืนที่นำติดตัวมายกขึ้นจ้องเล็งมาทางพยานเพื่อสอบถามทำนองชมเชยว่าพวกของพยานคือกลุ่มที่ไม่มีเรื่องที่สถานบริการ ว. หรือไม่ จึงเป็นการยืนยันประจักษ์หน้ากันในระยะใกล้ และเป็นช่วงเวลาที่นานพอที่จะสามารถจดจำใบหน้าของคนร้ายที่ก่อเหตุได้อย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าทางนำสืบจะฟังได้ในทำนองว่าในขณะที่พยานเห็นเหตุการณ์นั้น พยานยังมีอาการมึนเมาจากการดื่มสุราอย่างหนักเกือบทั้งคืนก็ตาม หากแต่ไม่ปรากฏพฤติการณ์หรือมีพยานอื่นใดบ่งชี้ว่าพยานมีอาการมึนเมาถึงขนาดครองสติไม่ได้แต่อย่างใด ทั้งเหตุการณ์ในลักษณะดังกล่าวถือเป็นเหตุอุกฉกรรจ์ร้ายแรงและเป็นภัยอันตรายอันใกล้จะถึงตัวพยานกับพวก และเป็นการกระทำอย่างอุกอาจปราศจากความยำเกรงต่อกฎหมาย พยานกับพวกซึ่งเป็นคนธรรมดาทั่วไปย่อมต้องตื่นตกใจและพยายามรวบรวมสติกลับคืนมาพอที่จะหาทางเอาชีวิตรอดในขณะนั้นได้นั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงมีอาจหยิบยกประเด็นเรื่องพยานมีอาการมึนเมาขึ้นเป็นข้อพิรุธสงสัยเกี่ยวกับความสามารถในการจดจำใบหน้าคนร้ายของพยานที่ได้เห็นในระยะประชิดในสถานการณ์เช่นนั้นได้นั่นเอง ประกอบกับคำเบิกความของนาย ป. ก็สอดคล้องกับคำเบิกความของนาย ก. ที่ได้ยืนยันเช่นกันว่าจำเลยคือคนร้ายที่ก่อเหตุ โดยเหตุที่สามารถจดจำหน้าคนร้ายได้เนื่องจากพยานเดินตามหลังนาย ป. มาในระยะห่างกันไม่มากนัก สามารถมองเห็นและจดจำใบหน้าคนร้ายที่ยืนสอบถามนาย ป. อยู่ในขณะนั้นได้ เมื่อนาย ก. ยังคงเบิกความยืนยันในชั้นพิจารณาของศาลอย่างหนักแน่นเช่นเดียวกับนาย ป. ว่าจำเลยคือคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย คำเบิกความของประจักษ์พยานดังกล่าวย่อมทำให้เชื่อได้อย่างมั่นคงว่าพยานทั้งสองคนเห็นและสามารถจดจำใบหน้าของจำเลยได้จริง ส่วนกรณีคำเบิกความของพยานปากนาย ข. และนางสาว พ. นั้น แม้ว่าพยานทั้งสองจะไม่สามารถเบิกความยืนยันว่าได้มองเห็นและจดจำใบหน้าชายคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายได้ก็ตาม หากแต่ก็มีใช้เป็นข้อพิรุธสงสัยแต่อย่างใด เพราะแม้ว่าพยานทั้งหมดจะเดินทางมาพร้อมกัน หากแต่พยานแต่ละคนต่างเดินทางมาอยู่ที่เกิดเหตุไม่พร้อมกัน และได้แยกย้ายกันวิ่งหลบหนีไปทันทีที่มีการก่อเหตุ จึงมีความเป็นไปได้ที่ไม่มีเวลาพอที่จะสังเกตและจดจำใบหน้าของคนร้ายในช่วงเวลานั้นได้ทัน อย่างไรก็ตาม คำเบิกความของพยานทั้งสองในส่วนที่เกี่ยวกับเหตุการณ์โดยรวมสามารถบอกเล่าถึงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับคำเบิกความของทั้งนาย ป. และนาย ก. ได้อย่างสมเหตุสมผล และถึงแม้จะมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปบ้างในเรื่องจำนวนของคนร้ายที่ร่วมก่อเหตุตามที่ได้ให้การไว้ในชั้นสอบสวนต่อพนักงานสอบสวนกับที่ได้เบิกความในชั้นพิจารณาของศาลตามที่ศาลอุทธรณ์ยกขึ้นเป็นพิรุธข้อสงสัยก็ตาม แต่ก็ถือว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเพียงประเด็นปลีกย่อยเล็กน้อย ซึ่งเป็นเพียงเรื่องการจดจำรายละเอียดที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปบ้างเท่านั้น เพราะถึงแม้ว่าจำนวนคนร้ายที่ร่วมก่อเหตุจะมีจำนวนมากหรือน้อยกว่าที่เบิกความ ก็ไม่อาจหยิบยกขึ้นมาหักล้างหรือมีผลกระทบในเรื่องความสามารถในการจดจำใบหน้าคนร้ายของประจักษ์พยานปากอื่นที่ยืนยันได้อย่างหนักแน่นว่าจำเลยคือหนึ่งในคนร้ายและเป็นผู้ที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายไปได้นั่นเอง

๒. ส่วนในเรื่องที่ศาลอุทธรณ์เห็นว่าพยานทั้งสี่เคยให้การไว้ในครั้งแรกต่อพนักงานสอบสวน และได้ยืนยันว่านาย อ. คือคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายและนาย ว. เป็นผู้ช่วยเหลือในการเก็บปลอกกระสุนปืนจนเป็นที่มาของการออกหมายจับบุคคลทั้งสอง แล้วกลับมาชี้ยืนยันภาพถ่ายจำเลยในภายหลัง ถือเป็นเรื่องที่ยังมีข้อพิรุธสงสัยว่าพยานสามารถจดจำใบหน้าของคนร้ายได้จริงหรือไม่นั้น เห็นว่า กรณีเป็นเรื่องที่เกิดจากการสืบสวนในช่วงแรกเจ้าพนักงานตำรวจได้ทราบข้อมูลจากพยาน ประกอบกับเมื่อจัดให้พยานดูภาพถ่ายของนาย อ. ซึ่งเห็นเพียงด้านข้าง พยานได้ระบุว่าบุคคลดังกล่าวน่าจะเป็นคนร้าย หากแต่เมื่อนำภาพถ่ายตาม

ข้อมูลในทะเบียนราษฎรของนาย อ. มาตรวจสอบอีกครั้ง พยานได้แจ้งว่าบุคคลดังกล่าวไม่ใช่คนร้ายที่แท้จริงตามที่พยานได้พบเห็นมา จากนั้นเจ้าพนักงานตำรวจได้นำข้อมูลภาพถ่ายตามทะเบียนราษฎรของจำเลยมาให้พยานดู จากการที่เจ้าพนักงานตำรวจได้ข้อมูลเพิ่มเติมมาจากคำให้การของนาย ส. ซึ่งระบุว่าเห็นจำเลยและนาย จ. อยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ พยานจึงได้ยืนยันอย่างชัดเจนอีกครั้งว่าจำเลยคือคนร้ายที่ก่อเหตุ ซึ่งกรณีดังกล่าวถือเป็นเพียงการผิดพลาดคลาดเคลื่อนของการสืบสวนสอบสวนที่ย่อมเกิดขึ้นได้ และแม้ว่าโจทก์จะไม่ได้นำตัวนาย ส. มาเบิกความยืนยัน หรือไม่ได้มีการบันทึกข้อมูลที่ได้จากสายลับไว้เพื่อนำมาเป็นพยานยืนยันในชั้นพิจารณาของศาลด้วยก็ตาม ก็ถือเป็นเพียงรายละเอียดปลีกย่อยไม่อาจหยิบยกขึ้นมาหักล้างคำเบิกความยืนยันในการจดจำใบหน้าคนร้ายของประจักษ์พยานได้ อีกทั้งเมื่อพิจารณาโดยละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่าหากเจ้าพนักงานตำรวจทั้งฝ่ายสืบสวนและฝ่ายสอบสวนไม่ได้รับข้อมูลที่แท้จริงจากสายลับและคำยืนยันของพยานปากนาย ส. ว่าจำเลยอยู่ในที่เกิดเหตุ คงเป็นการยากที่จะหยิบยกเอาชื่อหรือภาพถ่ายทางทะเบียนราษฎรของจำเลยมาให้ประจักษ์พยานซึ่งยืนยันใหม่อีกครั้งได้ เพราะจำเลยเองก็เป็นผู้มีอาชีพการทำงานทำ ไม่ได้มีประวัติในการก่อเหตุในลักษณะดังกล่าวมาก่อน ทั้งเจ้าพนักงานตำรวจและพยานก็ไม่มีสาเหตุหรือความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องกระทำเช่นนั้นเพื่อกลับแก่งเลี้ยวให้จำเลยต้องรับโทษ หรือเป็นการจัดทำขึ้นเพื่อเสริมแต่งข้อเท็จจริงขึ้นมาเพื่อเป็นหลักฐานให้เป็นโทษแก่จำเลย หรือแม้กระทั่งกระทำไปเพียงเพื่อช่วยเหลือให้ผู้หนึ่งผู้ใดพ้นจากการต้องรับโทษดังกล่าวโดยให้จำเลยต้องมารับโทษดังกล่าวแทน การที่นาย ป. และนาย ก. ยังคงยืนยันต่อพนักงานสอบสวนและเข้าเบิกความยืนยันต่อศาลอย่างหนักแน่นว่าจำเลยคือคนร้ายที่ได้ก่อเหตุด้วยแล้วยิ่งน่าเชื่อถือยิ่งขึ้นเพราะหากไม่เป็นความจริงคงเป็นการผิดวิสัยที่พยานซึ่งไม่เคยรู้จักกับจำเลยหรือเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนจะกลับแก่งเลี้ยวให้การยืนยัน รวมถึงเข้าเบิกความต่อศาลเพื่อใส่ร้ายให้จำเลยต้องได้รับโทษหนักถึงเพียงนี้ได้

๓. ในส่วนประเด็นข้อต่อสู้ของจำเลยที่นำสืบเรื่องการอ้างพยานหลักฐานที่อยู่ในวันเกิดเหตุนั้น เห็นว่า จำเลยได้หยิบยกเรื่องดังกล่าวขึ้นมาในชั้นพิจารณาของศาล ซึ่งเป็นการเบิกความภายหลังเกิดเหตุเป็นเวลานานกว่า ๒ ปี ทั้งที่สามารถหยิบยกและเข้าให้การต่อพนักงานสอบสวนได้ทันที และไม่ได้เป็นการยากในการจะนำพยานหลักฐาน รวมถึงพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเดินทางนำนักกีฬาไปเข้าแข่งขันชกมวยที่จังหวัดนครราชสีมาเข้าเสนอต่อพนักงานสอบสวน หากจำเลยได้เดินทางไปร่วมงานดังกล่าวจริง ทั้งพยานฝ่ายจำเลยที่เข้าเบิกความก็มีความสนิทสนมกับจำเลยมายาวนานย่อมมีโอกาสบิดเบือนข้อมูลเพื่อช่วยเหลือให้จำเลยไม่ต้องรับโทษได้ คำเบิกความของพยานจำเลยมีน้ำหนักน้อย ไม่พอสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของจำเลยได้ทางนำสืบต่อสู้ของจำเลยเป็นเพียงข้อกล่าวอ้างที่เลื่อนลอยไม่มีพยานหลักฐานประกอบให้เห็นได้ตามที่จำเลยกล่าวอ้าง ไม่อาจนำมาหักล้างพยานโจทก์ได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบสามารถรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยคือคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงนาย ธ. ผู้ตาย และเมื่อเป็นการเตรียมอาวุธปืนมาเพื่อก่อเหตุจึงถือเป็นการกระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุสมควรตามฟ้อง

อัยการสูงสุด พิจารณาแล้ว ชี้ขาดให้ฎีกา
